

юних піаністів» імені Володимира Крайнева (Харків), «Міжнародного конкурсу бандуристів» імені Гната Хоткевича. Завдяки В. Рожку набув статусу міжнародного Всеукраїнський конкурс імені Миколи Лисенка.

Активна культурно-громадська діяльність В. Рожка не обмежується лише музикою: він «опановує» споріднені види мистецтва і засновує Міжнародний молодіжний конкурс класичного танцю імені Юрія Григоровича «Фуєте “Артека”», бере участь як член журі в широко відомих у світі Міжнародному конкурсі піаністів пам'яті Володимира Горовиця та Міжнародному конкурсі балету імені Сержа Лифаря та ін.

Віддаючи належне диригенту, викладачеві, вченому, організатору, громадському діячеві, колектив Національної музичної академії імені П. І. Чайковського висловив свою довіру і на загальних зборах у травні 2004 року обрав Володимира Івановича ректором. З того часу й донині народний артист України, доктор мистецтвознавства, професор, член-кореспондент Національної академії мистецтв України – Володимир Рожок очолює провідний славетний вищий навчальний заклад нашої країни, який є флагманом музичної освіти в Україні.

ГНАТЮК Д. М.

Торуючи шлях до Олімпу

Особисто для мене Володимир Іванович Рожок є людиною надзвичайно творчою і багатогранною. У цьому я переконався під час його роботи у Державному академічному театрі опери та балету, коли він з 1981 року обіймав посаду заступника директора. Хоча мені доводилося зустрічатися з Володимиром Івановичем, звичайно, і раніше – на різних мистецьких заходах, численних урядових концертах. Але посправжньому пізнав його, як-то кажуть, на ділі. І я відчув, що ця людина має величезний творчий потенціал і здатна реалізувати його.

Хочу підкреслити, що в той час посада заступника директора провідного в країні театру опери та балету була дуже відповідальною і ваговою. Переконалий, Володимир Іванович скористався наданими державою повноваженнями на всі сто відсотків. Він був буквально спрямований на успіх театру. Не побоюся сказати, що столичний оперний театр перебував тоді на одній із вершин своєї слави і значною мірою саме завдяки діяльності Володимира Рожка. Уявіть собі, лише за шість років його роботи в театрі на головній музично-театральній сцені відбулося 28 прем'єр! І дванадцять із них були абсолютно новими для нашого театру! А серед них – такі шедеври світової культури, як опера «Дон Карлос» Джузеппе Верді, «Богема» Джакомо Пуччіні. Володіючи унікальною творчою інтуїцією, він відчув неповторний талант майбутніх національних класиків, а тоді ще молодих композиторів – Івана Карабиця і Євгена Станковича. Саме Володимир Рожок відкрив для української музичної культури перший балет Євгена Станковича «Ольга», а згодом його ж балет «Прометей», до 1500-річчя Києва широка громадськість почула ораторію Івана Карабиця «Сад божественних пісень» на вірші Григорія Сковороди! Ще працюючи заступником міністра культури України, Володимир Іванович зумів домогтися поновлення в нашому театрі багатьох спектаклів.

Володимир Рожку поталанило працювати в театрі з такими видатними діячами української культури, як маестро Стефан Турчак, хормейстер Лев Венедиктов, художник Федір Нірод та іншими відомими митцями. Ми розуміємо, що театр є своєрідною твор-

чою державою зі своїми проблемами, труднощами, а часом і серйозними негараздами. Тож для себе я закріпив справжній дар Володимира Івановича – тактовність, доброзичливість, вміння знайти підхід до кожної особистості, обійти гострі кути і зорієнтувати її на творчість, щоб вона розкрила себе якнайповніше. Нині цю чесноту називають гарним словом – толерантність. Володимир Рожок володіє нею повною мірою. Усвідомлюючи цінність талановитої особистості, він підтримував її, а після відходу митця в небуття зберігав пам'ять про нього, не давав забути про його внесок у культуру. Ось один лише приклад: Володимир Іванович став не лише великим шанувальником генія Стефана Турчака, а й справжнім його сподвижником. Маю на увазі, насамперед, організований ним і нині широко відомий Міжнародний конкурс диригентів імені С. Турчака, наукові і публіцистичні статті, книги Володимира Рожка, присвячені «сонячному маестро». Наскільки мені відомо, розкішно видана його монографія «Стефан Турчак» отримала навіть спеціальну відзнаку – «Книга 2014-го року»!

Завдяки своїм глибоким знанням української музичної культури, історії її розвитку, Володимиру Івановичу завжди вдається бути на вістрі доленосних подій для музичної культури. Досить назвати організовані ним Міжнародний балетний конкурс імені Сержа Лифаря, Міжнародний конкурс імені Володимира Крайнева для піаністів чи повернення після десятилітньої перерви конкурсу імені Миколи Лисенка, якому він надав, до того ж, рівень Міжнародного! Причому робилося все це у непрості для культури і нашої країни часи.

Скажу, що мені надзвичайно імponує така самовідданість Володимира Івановича і його служіння високому мистецтву. А ще – його непростий, складний, але красивий життєвий поступ, який він пройшов, торуючи шлях до Олімпу. Уявіть собі талановитого сільського хлопчика з рідної йому Чернігівщини, який завдяки наполегливому навчанню і виснажливій праці самостійно досяг високих посад і найвищих звань, здійснивши, можливо, головне своє життєве призначення – очолив провідний і найкращий навчальний музичний заклад у нашій державі!